

Ҳамватанони азиз!

Ҳозирини гиромӣ!

Имрӯзҳо мардуми мусулмони олам, аз ҷумла сокинони кишвари мо дар арафаи моҳи шарифи Рамазон қарор доранд, ки ҳамчун айёми раҳмату мағфират, бахшиши гуноҳҳо, поксозии қалбҳо ва иҷрои амалҳои хайру савоб рӯзи 17-уми май фаро мерасад.

Ба ин муносибат қулли мардуми шарифи Тоҷикистон, ҳамватанони бурунмарзӣ ва ҳамаи шумо, ҳозирини арҷмандро самимона табрик гуфта, ба ҳар фарди Ватан саломативу саодатмандӣ, сабру таҳаммул ва дар ҳонадонашон фазои оромӣ осуда ва файзу баракат орзу менамоем.

Барои мусулмонони Ватани мо, ки пайравони мазҳаби муътадилу таҳаммулгарои ҳанафӣ мебошанд, ислом нишонаи имондорӣ, таҳким бахшидани ҷаҳони маънавӣ ва тақмили одоби ахлоқ ба ҳисоб меравад.

Мардуми мо дар доираи аҳкоми шариат фаризаву вочиботи диниро озодона адо мекунанд ва арзишҳои инсондӯстонаву хайрхоҳонаи онро гиромӣ медоранд.

Баҳусус, дар мохи шарифи Рамазон, ки Офаридгор дар каломи осмони худ онро айёми иҷобати дуо, кабули тавба ва амалҳои хайру савоб донистааст, мардуми мо кӯшиш мекунанд, ки фазилатҳои парҳезу нақӯкориро бештар риоя кунанд, аз аъмоли зишт худдорӣ намоянд, ба аёдати падарону модарони худ ва беморону ранҷурон раванд ва шахсоне, ки тавону имконашон бештар аст, ба ҷатилону маъҷубон ва камбизоатону дармондагон дасти мададу ёрмандӣ мерасонанд.

Дар баробари ин, мохи шарифи Рамазон ба сифати яке аз рӯкҳои дини мубини ислом имтиҳони нафсу ҳисси саркаши инсонӣ буда, одамонро ба сабру таҳаммул, эҳтироми ҷаҳидгар, раҳму шафқат ва кумак намудан ба эҳтиёҷмандону камбизоатон хидоят месозад.

Маҳз бо ҳамин сабаб ин мохи муборак, ки асоси ҳикмати маънавии онро голибияти ақл бар нафс таҳкил медиҳад, савобу подоши бузург дорад.

Бояд гуфт, ки ҳамаи динҳои ҷаҳонӣ ва фарҳангу тамаддунҳои башарият ҳанӯз аз аҳди бостон то ба замони нав дар роҳи таҳаккули ҷаҳони маънавии афроди чома хизмат кардаанд ва ҳадафи аслии ҳамаи онҳо тарбияи инсонӣ комил ва соҳеҳ будааст.

Таҳлилҳо нишон медиҳанд, ки ҷаҳони бо суръати қайҳонӣ тағйирёбанда ва муборизаи абарқудратҳо барои тақсими неъматҳои моддӣ ва сарватҳои табиӣ дар баробари дастовардҳои бисёр осебпазир гардида, зарари он ба таҳаккули дунёи маънавии инсонӣ рӯ ба афзоиш мебошад.

Ин ҳолат вазъи зиндагии олитарин ҷавҳари офариниш, яъне инсонро дар гаҳвораи ӯ - сайёраи Замин рӯз ба рӯз мушкил гардонидани истодааст.

Вобаста ба ин, меҳода шуморо бо баъзе таҳлилу арзёбиҳои соҳмонҳои бонуфузи байналмилалӣ доир ба таъсири тағйирёбии иқлим ва низоъҳои соҳҳои охири ба ҳаёти инсоният шинос намоям.

Ҳар сол танҳо бо сабаби норасоии оби тозаи ошомиданӣ як миллиону 400 ҳазор кӯдак

азият кашида, ҳар дақиқа як кӯдаки навзод аз беморихои сироятии вобаста ба норасоии оби тоза ва мухити пок ба ҳалокат мерасад.

Ҳамасола аз шумораи умумии аҳолии сайёра бо сабаби норасоии об 3 миллиону 400 ҳазор нафар вафот карда, 31 фоизи муассисаҳои таҳсилоти умумии ҷаҳон ба оби тоза дастрасӣ надоранд.

Ғайр аз ин, қариб 800 миллион нафар аҳолии сайёра аз норасоии гизо азият кашида, як миллиард нафар кӯдакон дар шароити кашшоқӣ зиндагӣ мекунад ва бо ҳамин иллат ҳар сол 22 ҳазор нафар кӯдак вафот мекунад.

Танҳо дар давраи ҷанги Сурия 12 ҳазор нафар кӯдак ба ҳалокат расида, шумораи муҳоҷирони дохилӣ ба 7 миллиону 600 ҳазор нафар расидааст. Дар мачмӯъ, дар ҷанги Сурия то имрӯз 460 ҳазор нафар кушта шудааст.

Имрӯзҳо дар 40 нуктаи олам муноқишаҳои мусаллаҳона идома доранд, ки дар онҳо тақрибан 30 давлати дунё бевосита ё бавосита ширкат мекунад.

Ғайр аз ин, дар беш аз сад давлати дунё тақрибан 70 миллион нафар одамон бинобар нооромии вазъият ва амалҳои террористӣ манзили зист ва Ватани худро тарк кардаанд.

Дар баробари ин, инсоният ба гирдоби нафсу манфиатҷӯӣ мубтало гардида, ҳудро тадричан аз олами табиат ҷудо менамояд ва бо муносибати ғайриоклонаву нодуруст ба сарватҳои табиӣ, аз ҷумла обу ҳок ва олами наботот ба ғахвораи ҳастии худ - Замин он қадар зарар ворид менамояд, ки оқибатҳои он пешгӯинашаванда ва фалокатборанд.

Инсон дар 70 - 80 соли охири оламро ба дарачае тағйир додааст, ки табиат тайи таҳаввули ҷандинмиллионсолааш ва тамаддуни инсонӣ дар зарфи мавҷудияти беш аз даҳҳазорсолааш ҷунин дигаргуниро надидааст.

Илова бар ин, башарият имрӯз аз офатҳои табиӣ вобаста ба гармшавии иқлим - хушксолӣ, камобӣ, селу обхезихо, офатҳои техногенӣ, пахншавии беморихоӣ сироятӣ, аз ҷумла вируси норасоии масъунияти одам, инчунин, маводи муҳаддир зарари зиёд мебарнад.

Масалан, танҳо дар кишвари мо аз бемории вируси норасоии масъунияти одам, ки ду – се даҳсола пеш дар байни мардумамон умуман вучуд надошт, дар бист соли охир қариб 2500 нафар ва дар даҳ соли охир аз бемории нашъамандӣ зиёда аз 500 нафар ҷавтидаст.

Агар дар асри 17 дар Аврупо дар ҷангу низоъҳои гуногун тақрибан се миллион нафар кушта шуда бошад, дар асри 18 панҷ миллион, садсолаи 19 тақрибан 10 миллион ва дар асри XX беш аз 100 миллион нафар одамон ба ҳалокат расидаанд.

Ин рақамҳо ба қитъае дахл доранд, ки дар се садсолаи охир намунаи пешрафт махсуб меёфт. Дар 13 соли асри 21 шумораи онҳое, ки дар ҷангу низоъҳо қурбон шудаанд, миллионҳо нафарро ташкил додааст.

Ибтидои ҳазораи сеюм ба сари инсоният мочароҳои вазнини сиёсӣ, ҷангу хунрезихоӣ зиёди мазҳабӣ, инқилобу муноқишаҳои бешумори сиёсӣ ва иқтисодиву фарҳангиро овард, ки харобихоӣ онҳо аз зарари ду ҷанги ҷаҳонии қаблӣ камтар нестанд.

Имрӯзҳо кишварҳои бузурги олам дар ҳолати вазнинтарини ҷанги сард қарор гирифта, илм, иттилоот, иқтисодиёт, техникаву технология ва ҳатто динро ба василаи тарғибу ташвиқу манфиатҳои сиёсӣ ва гурӯҳиву минтақавӣ табдил додаанд.

Чунин ҳолат низому тартиботи ҷаҳониро заиф, адли умумро ноустувор намуда, ба таҳмил ва содироти иҷбории арзишҳои бегона мусоидат мекунад ва вазъи ҳуқуқу озодихоӣ инсонро торафт мураккаб мегардонад.

Имрӯзҳо дар ҷандин кишвари мусулмоннишин бар асари даҳолати доираҳои манфиатдори ҳоричӣ манзилҳои зисти аҳоли, шахрҳо ва ёдгориҳои ҷандинҳазорсола

сӯхтаву валангор шуда, хазорон нафар одамони бегуноҳ курбон мешаванд.

Яъне аксари мутлаки курбониёни чунин даҳолату муноқишаҳо ҳамоно мусулмонон мебошанд.

Саволе ба миён меояд, ки магар инсон дар рӯи замин барои эҷоди ҳамин мушкилоту харобкорихо офарида шудааст? Албатта, чунин нест ва чунин набояд бошад. Зеро на табиат, ки инсон чузъи ҷудонашавандаи он аст ва на Офаридагӣ, ки барои инсон сабуқӣ, оромӣ, саодат ва адлу инсофро меҳадад, ҷонибдори ин ҳолат нестанд.

Пас, ин ҳама амалҳо натиҷаи кирдори одамон мебошанд, яъне дар сарғаҳи ин ҳама беназмиҳо бесаводӣ, сатҳи пасти маърифат ва ҳатто ҷаҳолати ҳуди инсон қарор дорад. Тавре меғӯянд: - “Ислоҳ ба зоти ҳуд надорад айбе, ҳар айб, ки ҳаст, дар мусулмони мост”.

Бинобар ин, инсоният бояд дар сари ин масъалаҳо бисёр амик андеша намояд, ҷиҳати пешгирӣ қардани ин ҳама харобкорихо дастҷамъона ҷорачӯӣ кунад ва талоши қувваҳои солиму ба даст намудани шиддати низоҳҳои сиёсӣ иқтисодӣ рағона созад.

Ин ҳақиқатро барои он бояд гуфт, ки мо набояд ба ин рағандҳо бетарағона ва ҳунсардона назар кунем. Ҷунки агар курбониёни ҷанғҳо ва фирориёни нооромҳои ҷанд даҳсолаи охири аз мизони киёси таърихӣ гузаронем, ҳеҷ вабо ва муноқишаи ҳунини таърихиеро тайи мавҷудияти тамаддуни инсонӣ пайдо намекунем, ки чунин шумораи бузурги насли башарро туъмаи ҳуд қарда бошад.

Чунин вазъияти ниҳоят ҳассосу ноороми ҷаҳон мову шуморо водор мекунад, ки нисбат ба ҳар вақти дигар зираку ҳушёр бошем, дар гафлат намонем, манфиату зарари ҳудро дар гуфтору амали ҳеш дуруст дарк кунем, ба қадри бузурғтарин неъмату дастовардҳои зиндағиямон – истиклолияти озодӣ, соҳибватанӣ соҳибдавлатӣ, сулҳу оромӣ ва ваҳдати миллӣ расем.

Зеро маҳз истиклолияти давлатӣ ба мову шумо имкони зиндағии озод, ором ва осударо

дар ин олами ноором додааст.

Хар як шаҳрванди кишвар бояд як масъалаи ниҳоят муҳимро амик дарк намояд: вазъи имрӯзаи ҷаҳон танҳо ба ҳалку миллатҳое имкони вучуд доштани рушд қарданро медиҳад, ки онҳо дар баробари донишманд, аз назари технологӣ пешрафта ва созандаву эҷодкор буданашон, инчунин, бояд сарҷамъу муттаҳид бошанд, ҳадафҳои стратегии давлат, ҳасти миллати ҳудро дар ҳама ҳолат ҳифз қарда тавонанд ва бозичаи дасти доираҳои ғаразноки сиёсӣ нашаванд.

Яъне мардум бояд ҳувияти миллӣ ва ҳисси баланди ватандӯстиву ватанпарастӣ дошта бошанд, бо сабру таҳаммул ва иттифоқу сарҷамъӣ бо роҳи таъриҳии дар Конститутсия интиҳобқардаи ҳуд устуворона пеш раванд.

Бояд гуфт, ки ташаккулёбии миллати аз назари ҳувият барқамолу ҳудшинос ва ҳудогоҳу соҳибмаърифат қори сахлу осон нест, балки раванди бардавому тӯлонии пешбурди қорҳои тарбиявӣ дар оила, боғчаи кӯдақон, мактабу донишгоҳҳо, вазифаи доимии ҳизматчиёни давлатӣ, зиёиёну олимон, ҳизбҳои сиёсӣ, ҳаракатҳои ҷамъиятӣ, нависандагону шоирон ва ҳодимони дин мебошад, ки аз ормонҳои ҳазорсолаи ҳалки озодихоҳи мо, ниҳати неки мардуми ватандӯстамон ва ҳазинаи бузурги маънавии ниёғони неқномамон сарҷашма мегирад.

Бори дигар таъкид месозам: дар шароите, ки арзишҳо таҳти таъсири равандҳои ҷаҳонишавӣ босуръат тағйир ёфта, муборизаи қудратҳои ҷаҳонӣ барои аз нав тақсим қардани дунё ва неъматҳои моддӣ торафт шиддат гирифта истодааст, тавассути қорҳои тарбиявӣ маърифатӣ ҳифз ва тарғиб намудани арзишҳои меҳварие, ки тафаккур ва амали насли имрӯзу фардои миллатро ташаккул ва рушд медиҳанд, ноғузир ва ҳатмӣ мебошад.

Зеро тавре ки таъриҳи баъарият нишон медиҳад, танҳо давлат ва ҳалқҳое умри нисбатан дарозтар дидаанд, ки онҳо аз имқониятҳои дар ихтиёр дошташон пурра ва дурусту оқилона истифода қарда, наслҳои нави донишманду эҷодкор, ҳудшиносу ҳудогоҳ, ба шароити нави таъриҳӣ тобовар ва содиқ ба ормону ҳадафҳои давлати соҳибистиклолро тарбия қардаанд.

Кобили зикр аст, ки то имрӯз дар ин самт корҳои зиёди сиёсӣ ва маънавию тарбиявӣ ба анҷом расонида шудаанд, вале таҳлилҳо нишон медиҳанд, ки дар самти худшиносии милливу динии мардуми мо мушкилоту камбудихо ханӯз ҳеле зиёданд.

Ин норасоӣҳо на бо суханони хушкӯ ҳолӣ, тарғиботи мавсимӣ ва ҳатто ифтихороти зоҳирӣ, балки танҳо тавассути тарбияи муназзами маънавӣ ва ҳукукии ҳар фарди чомеа - аз оила то коргоҳ - бартараф карда мешаванд.

Танҳо иттиҳоду сарчамъии халқи Тоҷикистон ва наслҳои имрӯзу ояндаи он дар атрофи арзишҳои бунёдии давлатдорӣ милли ва ғояҳои сохтаи давлат на танҳо халқи моро аз таъсири манфии офатҳои иллатҳои маънавию сиёсии замона барои садсолаҳо хифзи менамояд, балки инчунин, тоҷиконро ба ҷаҳониён ҳамчун миллати воқеан бостонӣ ва соҳибмаърифату тамаддунсоз муаррифӣ мекунад.

Маҳз бо ҳамин мақсад дар арафаи мохи шарифи Рамазон ҳостам бо шумо, намояндагони табақаҳои гуногуни чомеа мулокот доир карда, ҷиҳати ислоҳи баъзе мушкилоту камбудихое, ки дар кишварамон то ханӯз вучуд доранд, изҳори назар намоям.

Таъкид мекунам, ки ҳадафи асосии роҳбарияти давлату Ҳукумати мамлакат боз ҳам баланд бардоштани сатҳи сифати зиндагии мардумамон, рушди устувори минбаъдаи давлатдорӣ миллиамон, таъмин намудани саодати ҳар хонадони Тоҷикистон ва таҳкими нуфузу обрӯи он дар арсаи байналмилалӣ мебошад.

Ҳотирнишон бояд кард, ки ислоҳи вазъи маънавӣ ва иҷтимоӣ, ки бо сабру таҳаммул, ҳайру саховат, эҳтирому қадршиносии яқдигар ва саодату оромии рӯҳи вобастагии бевосита дорад, танҳо дар як мохи рамазон маҳдуд нашуда, дар ҳаёти мо бояд ҳамеша вучуд дошта бошад.

Зеро қараму раҳмати Худованд беҳадду ҳамаҷуз аст ва муъмин бояд аз он пайвасти гизо гирад.

Муносибати дуруст бо арзишҳои маънавӣ ва эътиқодӣ дар пахноии манфиатҳои

умумидавлатӣ гавари таҳкими ваҳдати миллӣ ва суботу оромии чома мебошад.

Чунки яке аз воситаҳои муҳимтарини ҳифзи истиклолияти давлатӣ рушди маънавӣ ва озодихои эътиқодии халқ аст, ки аз решаҳои таърихии афкори инсондӯстонаи ниёгон ва ҷаҳонбинии пешрафтаи башарӣ гизо гирифта, истиклолияти фикрӣ ва эътиқодиро таъмин менамояд.

Мо бояд хуб дар хотир дошта бошем, ки гузаштагони мо бо дастовардҳои арзишманди илмиву ахлоқии худ дар тӯли садсолаҳо ба рушди маънавии башарият саҳми беназир гузоштаанд.

Дар ин самт, омӯзиши таълимоти асосгузори мазҳаби ханафӣ Абӯханифа Нӯъмон ибни Собит, яъне Имоми Аъзам ва дигар фарзандони фарзонаи халқи тоҷик - Муҳаммад ал-Бухорӣ, Абӯхафси Кабири Бухорӣ, Абӯнасири Форобӣ, Абӯалӣ ибни Сино, Носири Хусрави Кубодиёнӣ, Муҳаммади Хучандӣ, Абӯҳакими Самарқандӣ, Шайх Саъдии Шерозӣ, Мавлоно Чалолӣдини Балхӣ, Баҳоваддини Накшбанд, Абдурахмони Чомӣ, Мотуридии Самарқандӣ ва дигарон, ки дар рушди илму ирфон ва донишу фалсафаи башарӣ ҳиссаи арзишманду бебаҳс гузоштаанд, бисёр муҳим мебошад.

Махсусан, таълимоти пири мазҳаби мо - Имоми Аъзам ва шогирдони ӯ, ки намунаи олии тарғиби исломи муътадил ба ҳисоб меравад, барои мардуми мусулмони мо басо зарур мебошад.

Вобаста ба мохи шарифи Рамазон дар таълимоти пешвои мазҳаби ханафӣ Имоми Аъзам таъкидҳои зиёд ҷой дошта, аз ҷумла ӯ худдорӣ намудан аз суханҳои ношоиста ва рафтори нописандида, яъне нигоҳ доштани покии забон ва амалҳои шоистаро амри хатмӣ доништа, одоби баланди муошират ва бо муҳаббату самимият муомила кардан ба наздикону атрофиёнро шартҳои муҳимми тақводорӣ медонист ва риояи онро аз тарафи пайравонаш вочиб мешуморид.

Умуман, пок нигоҳ доштани забон ва риояи маданияти муошират беҳтарин нишонаи миллати соҳибтамаддун мебошад.

Имом Абӯханифа сафои калб ва одоби неку хамидаро хусни ботин ва зинати зоҳири мусулмонон доништа, таъкид кардааст, ки агар шахс барои ризои Худо дар моҳи Рамазон як амали хайро анҷом диҳад, ба шахсе баробар аст, ки ҳафтад амали фарзиро дар гайри моҳи Рамазон анҷом медиҳад.

Тавре бузургони мо мефармоянд, ҳикмати ин фармудаҳо на танҳо дар шумораи раҳмат, балки дар одат кардан ба амалҳои хайр аст, ки инсон дар тӯли умри худ онҳоро анҷом медиҳад.

Бо қаноатмандӣ зикр менамоям, ки хусусан, солҳои охир дар кишварамон дасти кумак дароз кардан ба ҷаҳонҷӯи маъҷубон ва ниёзмандону қамбизоатҳо аз ҷониби соҳибкорону ашхоси ҳимматбаланд торафт ба анъанаи нек табдил ёфта истодааст.

Чунин рафтори саҳоватмандона, бешубҳа, аҳаммияти бузурги маънавияю ахлоқӣ ва тарбиявӣ дошта, дар айни замон ба густариши раҳму шафқат дар байни аъзои ҷомеа, таҳкими муносибатҳои нек миёни одамон ва то андозае ба ҳалли мушкилоти иҷтимоӣ мусоидат мекунад.

Дар баробари ин, бо итминони қомил изҳор мекорам, ки дар ин моҳи муборак хизматчиёни давлатӣ, соҳибкорону тоҷирон, ходимони дин ва умуман, ҳамаи шахсоне, ки имкони мусоиди моддӣ ё ба гуфтаи халқамон “дасти хайр” доранд, дар анҷом додани амалҳои нек, аз ҷумла ба ягон маҳалли аҳолинишин об овардан, мактаб, маркази саломатӣ ё бунгоҳи тиббиеро бунёд ё таъмир кардан, пуле сохтан ё китъаи роҳро обод намудан низ қўшиши бештар карда, соҳиби савоби ҷорӣ мешаванд ва бо ин амалҳои некашон дар ободии Ватани маҳбубамон саҳми арзишманди ҳудуд мегузоранд.

Дар замонҳои гузашта дар байни мардуми мо, алаҳхусус, шахсони доро таомули савобе буд, ки дар биебон ва роҳҳои қорвоғузар чоҳи об меканданд, қорвоғузариҳо месохтанд ва бо чунин амали ҳудуд мушкили роҳгузару мусофиронро осон мекарданд.

Дар ҷаласаи Ҳукумати мамлакат рӯзи 27 апрели соли ҷорӣ ба роҳбарони ҳамаи вазорату идораҳо, соҳбӯро мақомоти давлатӣ, раисони вилоятҳо, шаҳру ноҳияҳо, шаҳраку деҳот ва ташкилоту муассисаҳо, сарфи назар аз шакли моликияти онҳо, супориши қатъӣ додам, ки ба ифтихори сисолағии истиқлолияти кишварамон, яъне то 9-уми сентябри соли 2021

ва дар сатҳи баланди омодагӣ пешвоз гирифтани ин ҷашни бузурги миллӣ корҳои созандагиву ободониро дар тамоми каламрави кишвар ҳамачониба густариш бахшанд.

Дар давоми се соли дарпешистода зарур аст, ки дар ҳар як маҳалли аҳолинишин, шаҳраку дехот ва деҳаҳои калон бунёд ва таъмиру азнавсозии муассисаҳои томақтабӣ, мактабҳои таҳсилоти умумӣ, марказҳои саломатӣ бо таваллудхонаҳо барои на камтар аз 10-15 кат ва хучраҳои махсус барои анҷом додани хатна, бунгоҳҳои тиббӣ, майдончаҳои варзишӣ вусъат дода шаванд.

Инчунин, бунёди китобхонаву ҳаммомҳо бо сартарошхонаву кошонаи хусн, боғу гулгаштҳо ва ҷойҳои сайру истироҳати оммавӣ, корхонаҳои истехсолӣ, аз ҷумла коргоҳҳои дӯзандагӣ, истехсоли маснуоти хунароҳои мардумӣ, бо оби босифати ошомиданӣ таъмин намудани аҳолии деҳаҳо, таъмири роҳи байни деҳаҳо ва умуман, ҳамаи маҳалҳои аҳолинишин, шинонидани ниҳолҳо ва бунёди боғҳои нав аз ҷумлаи корҳои ободоние мебошанд, ки ба истикболи ин ҷашни бузурги миллӣ анҷом дода шаванд.

Дар ин раванди ба ояндаи неки Ватанамон ва зиндагии боз ҳам бехтари сокинони мамлакатамон нигаронидашуда бояд ҳама, аз аъзои Ҳукумат ва хизматчиёни давлатӣ сар карда, то соҳибкорону тоҷирон, ходимони дин ва ҳар як шаҳрванди кишвар саҳми ватандӯстонаи худро гузоранд.

Дар хотир бояд дошт, ки тибқи таълимоти ислом барои ободии Ватан анҷом додани ҷунин амалҳои хайр низ ибодат буда, аҷру савоби онҳо барои шахсоне, ки ба корҳои неку савоб иқдом мекунанд, бардавом ва ҷорӣ аст.

Меҳоҳам таъкид намоям, ки анҷом додани корҳои зикршуда, аз як тараф ба рафъи бисёр мушкilotи иҷтимоӣ, боз ҳам ободу зебо гардидани ҳамаи ғӯшаҳои Ватани азизамон мусоидат мекунад ва аз сӯи дигар, бо ҳамин роҳ барои наврасону ҷавонон, яъне наслҳои ояндасози халқи тоҷик шароити бехтарини таълиму тарбия ва ба мардуми кишвар имкониятҳои замонавии хизматрасонии тиббиву иҷтимоӣ муҳайё карда мешаванд.

Тавре мебинед, барои инсоне, ки ҳисси баланди миллӣ ватандӯстӣ дорад ва савобҷӯй мебошад, имконият барои анҷом додани корҳои хайр ва соҳиби савоб шудан хеле зиёд

аст.

Вобаста ба ин, хотирнишон месозам, ки хар фарди муъмину мусулмон ва боимон амали хайру савобро бояд бо дасти худ ва хангоми зинда ва дар кайди хаёт буданаш анчом диҳад.

Такрор шавад хам, боз мегӯям, ки мо бояд дар зиндагӣ ба кадри падару модар, бародару хоҳар, калонсолон ва ба кадри якдигар расем ва барои онхое, ки масъулияти нигоҳубинашонро ба дӯш дорем, шароити зарурии зиндагиро мухайё созем.

Маҳз хамин амалҳои мо дар катори дуову фотиҳа боиси шод шудани арвоҳи гузаштагонанон мегардад. Хамчунин, дар хотир бояд дошт, ки Рамазон фақат маънии рӯза гирифтани аз қору фаъолият даст кашада, дар қунҷи ҳона нишастанро надорад.

Маънӣ ва асли ҳикмати рамазон ба кадри неъмат расидан, эҳтироми якдигарро ба чо овардан мебошад ва тавре ки поягузори силсилаи нақшбандия Хоҷа Баҳоваддини Нақшбанд шиори зиндагиашро ”даст ба қору дил ба ёр” эълон намуда буд, мо низ дар офаридани неъматҳои моддӣ бояд захира кашем ва аз сахтиҳо нахаросем.

Яъне бо гирифтани рӯза қонеъ шуда, фардори андеша нақардан сифати муъмини қомил нест. Муъмини қомил дурбин ва фарққунандаи неқу бад буда, тибқи фармудахои дини мубини ислом саодати зиндагии ин дунё ва охирадро талаб менамояд.

Агар мо дар ин моҳ, ки ба мавсими қиштуқор ва қамъоварии маҳсулоти қишоварзӣ, яъне маводи гизой рост меояд, захира нақашем, қурсаат аз даст меравад, ҳосил талаф мешавад ва табиист, ки дар зимистон ақли ҳонадонии мо ба сахтиву мушкилот дучор мешаванд.

Илова бар ин, хотирнишон менамоям, ки саъю қӯшиш барои ризқу рӯзӣ нисбат ба диёнату тақводорӣ бартарият дорад, зеро қоҳиш ёфтани ризқ, пеш аз ҳама, бовару эътиқодро заиф мегардонад. Аз ин рӯ, дар моҳи шарифи Рамазон талаши бештар қардан барои зиндагии бештар низ иборат аст.

Тибки маълумоти сарчашмаҳои муътабари исломӣ пайгамбари Худо дар мохи Рамазон чаҳди худро дучанд ва меҳрубониҳо ба атрофиён зиёдтар мекардаанд.

Садакаи фитр, ки яке аз рукнҳои муҳими мохи шарифи Рамазон аст, тибки манбаъҳои муътабари исломӣ аз василаҳои муҳими дастгирии шахсони ниёзманд мебошад ва он набояд ба шахсони тавонманду доро, уламову ходимони дин, балки ба хешу табори наздики эҳтиҷманд, یتимону маъҷубон ва мусофирону камбизоатҳо дода шавад.

Зеро тибки ояти 60-уми сураи Таъбаи Куръони маҷид танҳо чунин одамон ба қабули ҳар гуна хайрот, аз ҷумла садакаи фитр ҳақ доранд.

Вобаста ба ин, зарур аст, ки садакаи фитр ва ҳар гуна хайротро ҷамъ карда, барои кумаки моддӣ ба ниёзмандон, таъмири хонаи шахсони камбизоату бесаробон ё харидории асбобу ашёи хона барои онҳо равона карда шавад.

Ҳамчунин, хотиррасон мекунам, ки шахсони серфарзанду камбизоат, یتимону маъҷубон ва онҳое, ки нигоҳубину парастории ҷандин нафари ғайри қобили меҳнатро ба зимма доранд, набояд садакаву хайрот диханд.

Дар робита ба мохи шарифи Рамазон як масъалаи дигарро зикр менамоем, ки баъди ин моҳ омодагӣ ба маросими ҳаҷ оғоз мегардад. Ба назар чунин мерасад, ки иддае аз мардуми мусулмони мо то ханӯз ба ҳикматҳои аслии ислом ва рукнҳои он дуруст сарфаҳм нафтаанд.

Чунонки борҳо гуфтаам, баъзе ҳамватанони мо зиёратро ба тичорат табдил дода, ҷандин бор ба ҳаҷ мераванд.

Дар ҳоле ки метавонанд маблағи ҳаҷчи тақрориро барои кумак ба хешу табори муҳтоҷашон, таъмири роҳи деҳаи худ ё бунёди мактабе, ки фарзандону набераҳояшон дар он бо шароити беҳтар таҳсил хоҳанд кард, сарф кунанд.

Баъзе шахсони олихиммату дурандеш то имрӯз, аллакай, чунин карданд, мактабҳо сохтанд, роҳи дехаашонро таъмир карданд, маркази саломатӣ ва бунгоҳҳои тиббӣ бунёд намуданд ва тасаввур кунед, ки чӣ қадар савоби бузург гирифтанд.

Дуои хайри ин амалашон садсолаҳо ба ҳудашон ҳам дар зиндагӣ ва ҳам баъди сарашон, инчунин, ба арвоҳи падару модарашон мерасад.

Худованд дар ояти 25 сураи Ҳадид мефармояд: «Ба дурустӣ, ки мо пайгамбарони ҳудро бо нишонаҳои равшан фиристодем ва ҳамроҳи онҳо Китоб ва тарозуро фуруд овардем, то мардум ба инсоф амал кунанд... ».

Бо инсоф амал кардан, адлро риоя намудан ва ба ҳар гуна қору амал аз рӯи вичдон, на бо тақлиди кӯркӯрона муносибат кардан дар айни замон муносибати оқилона бо рӯкҳои ислом аст.

Баъзе шахрвандони мо рӯзаро нишонаи аслии имон доништа, шахсони бемор ва дигар одамонро, ки имкон надоранд, ба рӯза гирифтани маҷбур мекунанд.

Ин гуноҳи азим ҳам бар тани худ ва ҳам бар чони дигарон аст. Муъмин набояд ҳудро барои рӯза ба ҳалокат расонад. Зеро Худованд дар ояти 286 сураи Бақара мизони адлро чунин муқаррар кардааст: «Худо бар ҳеч кас чун ба андозаи тавоноӣ ва вочиб намекунад.»

Яъне ба бемору бемадору нотавон, зани хомила ё тифли ширхорадошта ва шахсоне, ки шароит надоранд ё бо қори вазнини қисмонӣ машғуланд, гирифтани рӯзаро ҳатмӣ кардан, ба онҳо таъна задан ё онҳоро номусулмон гуфтан, ҳаргиз нишонаи ақл ва адл нест. Ва ё барои адои ҳаҷ рафтани қасе, ки имкони молӣ ва шароити дурусти зиндагӣ надорад, аз ҳикмати адои маносики ҳаҷ берун аст. Ин амалҳо низ қабр бар чон ва имони мардуми мусулмонанд.

Дар тазкирахо ривоят шудааст ва Мавлонои Балхӣ низ дар “Маснави маънавӣ” овардааст, ки чун султони орифони олам Боязиди Бастомӣ озими хонаи Худо шуд, пас аз фурсате аз рох баргашт. Дӯстон пурсиданд, ки хеч аз рох намегаштӣ, чӣ пеш омад? Гуфт: Марде дар рох дидам, ки пурсид: Кучо меравӣ? Гуфтам: Ба хач. Гуфт: Чӣ дорӣ? Гуфтам: Дусад дирхам. Гуфт: Биё, ба ман дех, ки сохибаёлам ва хафт маротиба гирди ман даргард, ки хаччи ту ин аст. Гуфт: Чунон кардам. Мард гуфт: Эӣ султони орифон, хеч донӣ, ки Парвардигори оламро ду хона аст?

Гуфтам: На. Гуфт: Бидон, ки яке хонаи гилин аст (ишора ба харам дар Макка), ки аз лахзаи бунёдаш то ханӯз вориди он нашуда ва дигаре хонаи дил, ки аз лахзаи офариданаш то ба имрӯз аз ӯ берун нашуда. Ва хам бидон, ки Худованд дар китобаш як бор «хонаи ман» ва хафтод мартаба «бандаи ман» гуфтааст. Ин шунидам ва аз рох бозгаштам.

Ба ин маънӣ Хоча Абдуллохи Ансорӣ низ мефармояд:

Дар рохи Худо ду каъба омад хосил,
Як каъбаи сурату як каъбаи дил.
То битвонӣ, зиёрати дилхо кун,
К-афзун зи хазор каъба омад як дил.

Асл ва хикмати ислом аз ичрои ин рукнхо, кабл аз хама, ташаккули инсони солах ва хирадманд аст, ки ба кадри неъматхо расида, дасти мададашро ба эҳтиёчмандон хамеша дароз менамояд.

Тавре Мавлонои Балхӣ дар ин бобат гуфтааст:

Тавофи каъбаи дил кун, агар диле дорӣ,
Дил аст каъбаи маънӣ, ту гил чӣ пиндорӣ?
Хазор бор пиёда тавофи каъба кунӣ,
Кабули Хак нашавад, гар диле биёзорӣ.
Иморати дили бечораи дусадпора,
Зи хаччу умра бех ояд ба хазрати борӣ.

Хозирини гиромӣ!

Дар ҷомеаи муосир терроризму ифротгароӣ дар минтақаи кишварҳои гуногуни олам торафт доман густурда, боиси ҳар рӯз ба ҳалокат расидани садҳо нафар аҳолии осоишта ва сарсонӣ оғора шудани ҳазорҳо одамони бегуноҳ гардида, зухуроти мазкур бар асари сиёсӣ намудани ислом ҳоло ба таҳдиди бузурги ҷаҳонӣ табдил ёфтааст.

Мову шумо тавассути расонаҳои хабарӣ қариб ҳар рӯз мебинем, ки чӣ гуна ҳазорҳо нафар мардуми мусулмон бинобар ноамниӣ диёрашон хонаву ватани худро тарк карда, дар орзуи як гӯшаи ором ҷони худро дар роҳҳо, сарҳади давлатҳои дигар ва баҳрҳо аз даст медиханд.

Дидани ҷунун манзараҳои мудҳиш, хусусан, барои мо бисёр дардовар аст. Ҷунун замоне кишвари моро низ ҷунун нуктаи ҷангзада ба маърази тамошои аҳли ҷаҳон мегузошанд.

Шукр, ки ба шарофати ақлу ҳирад ва азму иродаи халқи фарҳангпарварамон мо тавонистем аз ин вартаи ҳалокатбор ҳалос шавем. Вале дар шароити ниҳоят ноороми дунё ба хотири боз ҳам хушёрӣ зирак буданамон ба ёд овардани он лаҳзаҳои ҳикмати худро дорад.

Моро ҳам доираҳои муайяни манфиатдор дар вақтҳо бо сӯйистифодаи дину эътиқод ва бо мақсади бунёди давлати исломӣ гирифтори ҷанги таҳмилии шаҳрвандӣ карда буданд.

Мардуми мо он рӯзҳои даҳшатборро ҳаргиз фаромӯш накардаанд ва фикр мекунам, ки ҳеч гоҳ фаромӯш намекунанд. Бадхоҳони миллати мо ҳанӯз ҳам бо дастӣ гумоштагону зарҳаридонашон, яъне хоинони миллат, ки дар ҳориҷа қарор доранд, бар зидди давлатамон фаъолият карда истодаанд.

Зарҳаридону хоинони миллат, ки имону мазҳаби худро фурӯхтаанд ва тавассути расонаҳои хабарӣ ташкилқардаи хоҷагони ҳориҷии солҳои навадумашон бар зидди

мардум ва таъриху фарханги халки бостонии худ тухмат мебофанд, беҳабаранд, ки теша ба решаи хеш мезананд.

Мардуми тоҷик инро бояд донанд. Маҳз барои ҳамин ман доим таъкид мекунам, ки мо бояд ҳеч гоҳ зиракии сиёсиро аз даст надихем ва ҳамеша хушёр бошем.

Ба номи дини мубини ислом анҷом додани амалҳои террористиву ифротгарой имрӯз ба як зухуроти бисёр нангин ва ташвишвар мубаддал гардидааст.

Назари котеъонаи мо ин аст, ки ислом набояд бо гаразҳои сиёсӣ омехта карда шавад. Ислом дини мо, эътиқоди мо ва манбаи покизагии ҳаёти мо мебошад. Ислом бояд барои ташаккули рӯҳи инсон ва покизагии рӯзгори ӯ хизмат намояд.

Чанд рӯз пеш дар суханронии худ дар конфронси байналмилалии сатҳи баланд дар мавзӯи «Муқовимат бо терроризм ва ифротгароии хушунатомез», ки дар пойтахти кишварамон - шаҳри Душанбе баргузор гардид, мавқеи Тоҷикистонро дар масъалаи ҳамкории бо кишварҳои олам ва созмонҳои бонуфузи ҷаҳонӣ дар самти муқовимат бо таҳдиду ҳаҷарҳои муосир, аз ҷумла терроризму ифротгарой равшану возеҳ баён намудам.

Яке аз омилҳои торафт густариш пайдо кардани зухуроти терроризм ва ифротгарой васеъ истифодаи гардидани технологияҳои муосири иттилоотӣ мебошад.

Имрӯзҳо шабакаи интернет, мутаассифона, аз ҷониби гурӯҳҳои террористиву ифротгаро бо мақсади таблиғи гояҳои экстремистӣ, ба сафи худ ҷалб намудани аъзои нав, омода ва роҳбарӣ кардани онҳо ба аъмоли ҳаробкорона ба таври густурда истифода мешавад.

Онҳое, ки исломро ба василаи мубориза барои кудрат табдил медиханд ва даъвои ҳукумати ба ном исломӣ доранд, беҳабаранд, ки дар ин роҳ имон, эътиқод ва вичдонашонро бо гаразҳои нопок омехта мегардонанд ва манбаи тарбияи инсонӣ комилро аз даст медиханд.

Хол он ки даххо ояту хадисхое хастанд, ки хакконият ва бартарии адлро аз ибодат таъкид дошта, одил буданро сифати аслии мусулмонӣ медонанд.

Харчанд ки дар даххо оятҳои каломи раббониву хадисхо саодат, хушбахтӣ ва адлу оромии ҳаёти инсонӣ таъкид шудааст, баъзе гурӯҳҳо аз мусулмонони олам ба чойи халли масъалаву мушкилоти зиндагиашон ва кӯшиш ба сӯйи пешрафту таракқиёт бо дастони хеш ҳаётанро вазнинтар мекунанд ва кишвархояшонро ба майдони чангу нооромихо ва ихтилофҳои мазҳабӣ табдил дода, худро бозичаи дасти душманони хоричӣ мегардонанд ва ба афзоиши рӯҳияи исломситезӣ ва бадбинии мусулмонон мусоидат мекунанд.

Вазъият, алалхусус, дар кишвари хамсои мо – Афғонистон рӯз ба рӯз мураккабу нигаронкунанда шуда истодааст.

Барои чунин вазъи ниҳоят сангин мардуми Афғонистон гуноҳ надоранд. Зеро қариб чил сол аст, ки бар асари рақобат ва мудохилаи қудратҳои ҷаҳонӣ сарзамини онҳо ба майдони ҷанги харобиовар табдил ёфтааст.

Тавре ки мебинем, нерӯҳои муштараки ҷандин кишвари пешрафтаи олам вазъиятро ба эътидол оварда наметавонанд.

Мо чунин мешуморем, ки халқи Афғонистон тақдирашро худаш бояд ҳал намояд ва дар ин амр бояд чомаи ҷаҳонӣ ба мардуми ин кишвар ҳамачониба кумак расонад.

Бо дарназардошти он ки таъмини амнияти минтақаи Осиёи Марказӣ, аз ҷумла Тоҷикистон бо вазъи Афғонистон робитаи бевосита дорад, мо ба ин масъала бетараф буда наметавонем ва талош мекунем, ки ба хамсоҳои худ – мардуми дӯсту бародари Афғонистон дар ҳама ҳолат дасти мадад дароз намоем.

Тавре ки ҷандин бор таъкид карда будам, баъзе ҷавонони гумрохшудаи мо низ ба сафи ҷангиёни гурӯҳу ҳаракатҳои террористиву ифротгаро пайваста, дар муҳорибаҳои ҳунини

давлатҳои хориҷӣ ширкат доранд.

Ҳолатҳои низ ҷой доштанд, ки баъзе шахрвандони мо тамоми оилашонро ба он ҷойҳои интиқол дода буданд. Қисми зиёди онҳо, ки дар ҳудуди давлатҳои ҷангзада қарор доштанд, дар натиҷаи гузаронидани амалиётҳои зиддитеррористӣ кушта шуда, фарзандони ноболиги онҳо бесаробон монданд.

Тибқи маълумоти оморӣ то имрӯз аз ҳисоби шахрвандони Тоҷикистон, ки дар задухӯрдҳои мусаллаҳонаи давлатҳои хориҷӣ иштирок кардаанд, 675 нафар дастгир гардида, ба ҷавобгарии ҷиноятӣ қашида шудаанд. Шумораи кушташудагон, тибқи маълумот, беш аз 500 нафарро ташкил менамояд.

Баъди дар ҳудуди давлатҳои Ироқу Сурия сарқӯб шудани созмони террористии ба ном “Давлати исломӣ” қисме аз шахрвандони Тоҷикистон, ки ба он шомил буданд, барои идома додани аъмоли ҷинояткоронаи худ, мисли солҳои 90-уми гузашта бо саркардагии собиқ хизби террористиву экстремистии нахзат, дар қаламрави Афғонистон ҷамъ омадаанд.

Тибқи маълумот дар байни ҷангиёни созмони зикршуда шахрвандони ҷумҳуриҳои собиқ шӯравӣ низ ҳастанд.

Бояд гуфт, ки ақсари шахрвандони Тоҷикистон ҳангоми қарор доштан дар муҳоҷирати меҳнатӣ, як қисми онҳо дар ҷараёни адо намудани маросими ҳаҷ, инчунин, дар муддати таҳсилоти гайриқонунии динӣ дар хориҷи кишвар ба гурӯҳҳои ифротгаро ҷалб ва шомил шудаанд.

Маълум аст, ки нақши рӯҳониён, алалҳусус, имомхатибон дар тарбия ва роҳнамоии мардум, хусусан, наврасону ҷавонон барои анҷом додани амалҳои хайр, бедор намудани ҳисси худшиносӣ ва меҳнатдӯстӣ, ҳурмату эҳтироми қалонсолон ва шинохти исломи воқеӣ қалон аст.

Вале мутаассифона, дар байни онҳо шахсоне пайдо шудаанд, ки вазифаи муқаддаси

худро иҷро накарда, баръакс, ҳамчун узви равия ва ниҳодҳои террористӣ ба тарғибу ташвиқи ақидаҳои ифротгарой машғул гардидаанд.

Дар давоми чанд соли охир 23 нафар хатибон ва ноибони хатибон, ки аъзои ниҳодҳои террористиву ифротгарой буданд, дастгир карда шудаанд.

То имрӯз зиёда аз 3400 нафар шаҳрвандони Тоҷикистон, ки бо таҳсили ғайриқонунии динӣ дар хориҷи кишвар машғул буданд, ба Ватан баргардонида шудаанд.

Вале ханӯз қариб 400 нафари дигар дар муассисаҳои таҳсилоти ба ном динии кишварҳои хориҷӣ қарор доранд, ки бояд ба Тоҷикистон баргардонида шаванд.

Дар ин қори бисёр муҳим падару модарон ва ҳешу табори чунин ҷавонон низ бояд фаъолона иштирок карда, нагузоранд, ки фарзандони онҳо ба қувваҳои харобқори радикалӣ ва террористону ифротгароён пайваста, падару модар ва ҳешу табори худро шармсор ва давлату миллатро бадном созанд.

Мо ҳудамон донишқадаи исломӣ дорем, ки метавонад мутахассисони сатҳи баланд омода намояд.

Аз ҷониби падару модарон эҷод намудани монеа барои ба мактаб рафтани фарзандон яқе аз сабабҳои асосии ҷой доштани падидаи мазкур мебошад.

Барои содир намудани чунин қирдор дар соли 2017 ва се мохи соли равон нисбат ба волидайн 175 парвандаи ҷиноятӣ оғоз гардида, онҳо ба ҷавобгарии ҷиноятӣ қашида шудаанд, ки чунин ҳолат боиси нигаронии ҷиддист.

Бо вучуди пурзӯр намудани назорат аз болои иҷрои қонунҳои Ҷумҳурии Тоҷикистон “Дар бораи масъулияти падару модар дар таълиму тарбияи фарзанд” ва “Дар бораи танзими анъана ва ҷашну маросим дар Ҷумҳурии Тоҷикистон” риояи муқаррароти онҳо беҳбудиро

талаб менамояд.

Масалан, дар соли 2017 ва се мохи соли чорӣ барои конуншиканӣ дар самти таълиму тарбияи фарзанд зиёда аз 23 ҳазор нафар падару модарон ба ҷавобгарии маъмури касида шудаанд.

Дар ҳамин давра, танҳо аз марказҳои дилхушӣ қариб се ҳазор нафар нобилигон аз тарафи мақомоти дахлдор боздошт шудаанд, ки аз бемасъулияти баъзе падару модарон дар таълиму тарбияи фарзандон шаходат медиҳад.

Ҳоло шахрвандони мамлакатамон ба шарофати истиклолият ва бо истифода аз муҳити сулҳу суботи комил ҳамаи фаризаҳои динӣ худро озодона анҷом медиҳанд ва ҳуб медонанд, ки арзишҳои инсонпарваронаву сулҳхоҳонаи исломӣ чунин ҷудоинопазири фарҳанги миллии мо – тоҷикон мебошанд.

Бинобар ин, фарзандони бонангу номуси миллат ва қулли шахрвандони кишвар вазифадоранд, ки бо шукргузорӣ аз давлати соҳибистиклол ва Ватани соҳибихтиёрамон ба хотири ҳимояи истиклолияти озодӣ, таҳкими суботи сиёсӣ, ваҳдати миллии ва ҳифзи манфиатҳои миллату давлатамон саъю талош намоянд.

Ҳар яки мо бояд шукрона кунем, ки соҳибватану соҳибдавлат ҳастем. Мо бояд Ватанамонро баробари модари худ ва мисли ҷонамон дӯст дорем ва онро ҳимоя кунем.

Мо вазифадорем, ки мушкилоти кишварамонро худамон бо захираҳои дастҷамъона барқарор созем, Ватанамонро обод ва давлатамонро пешрафтаву ҷаҳонӣ гардонем.

Мо бояд тамоми қӯшишу имкониятҳои мо барои он равона созем, ки фарзандонамон дар рӯҳияи ватандӯстиву худшиносӣ, омӯхтани илму донишҳои муосир ва касбу ҳунароҳои замонавӣ ба қамол расанд.

Яъне ба сатҳи меъёрҳои байналмилалӣ расонидани соҳаҳои илму маориф, тарбия қардани насли ояндасоз ва кадрҳои замонаи нав вазифаи имониву вичдонии ҳар яки мо мебошад.

Фаромӯш набояд қард, ки танҳо миллати босаводу соҳибмаърифат ва кадрҳои донишманду баландихтисос метавонанд дар оянда давлати соҳибистиклоли тоҷиконро ба ҷомеаи башарӣ ба таври шоиста муаррифӣ кунанд ва обрӯю мартабаи Тоҷикистони мо дар байни кишварҳои пешрафтаи олам боз ҳам баландтар гардад.

Таъкид месозам, ки миллат ҳар қадар босавод бошад, давлат низ ба ҳамон андоза таракқӣ мекунад. Дар ин қорӣ хайр, ки ояндаи осудаву ободи Ватани маҳбубамон аз он вобаста аст, ҳар як фарди баору номуси миллат, зиёиён, падару модарон, аҳли маориф, фаъолони шаҳру ноҳияҳо ва шаҳраку дехот, ҳулоса, қулли ҷомеа бояд саҳмгузор бошанд.

Ҳусусан, Шӯроӣ уламо, Маркази исломшиносӣ, Қумитаи оид ба қорҳои дин ва танзими анъана ва ҷашну маросимҳои миллӣ ва ҳамаи ходимони дин дар моҳи шарифи Рамазон ва моҳу рӯзҳои дигар низ ба мардум талқин намоянд, ки дар баробари пос доштани арзишҳои динӣ озодӣ ва сулҳу оромӣ неъматӣ бебаҳои зиндагист, муҳаббат ба Ватан шартӣ имондорист ва ба ҷо овардани шукронаи соҳибдавлатӣ низ аз ҷумлаи вочибот мебошад.

Ҳамҷунин, ба соҳибқорону тоҷирон тақроран хотирнишон месозам, ки дар моҳи Рамазон нарҳу навои маҳсулотро беасос баланд бардошта, ҳамватанони ҳудро ба азият гирифтадор накунад.

Дар ақсари кишварҳои исломӣ ва мусулмоннишин тоҷирон нарҳро, баръақс, дар ин моҳ арзон мекунад, то ки бо ҳамин роҳ низ соҳибӣ савоб шаванд.

Тавре мушоҳида мекунем, дар арафаи иду айём, алалҳусус, идҳои Рамазону Қурбон баъзе ҳамватанони мо барои ороштани дастурхони намоишқоронаи идона аз бозору мағозаҳо маҳсулотро ҷунон зиёд меҳаранд, ки гӯё фардо дунё ба охир мерасида бошад.

Тақроран таъкид месозам, ки чунин рафтор гайр аз зохирпарастӣ, зиёдаравӣ ва исрофчизии дигаре нест. Чунин шахсон бояд донанд, ки ба андозаи зарурат мухайё кардани маводи гизой, худдорӣ кардан аз исрофкорӣ ва ороштани дастурхони камхарчи маънавий барои ахли хонаводаву хешу табору хамсоjavу дӯстон савобу манфиати зиёд дорад.

Меҳоҳам бо истифода аз фурсати муносиб ба хамватанони азизамон боз як масъалаи муҳимро бори дигар хотиррасон намоям.

Камбориш омадани тирамоҳу зимистони гузашта ва боду хавои гарми баҳори имсола, яъне хушксолӣ ба хосили зироатҳои кишоварзӣ ва соҳаи қорводорӣ, хусусан, дар вилояти Хатлон, яъне вилояти қалонтарини истехсолкунандаи маводи гизой ва ноҳияву минтақаҳои дигар бетаъсир намонад.

Тибқи таҳлилҳо ҳаҷми захираҳои оби дарёҳои кишвар нисбат ба меъёри ҳарсола қор-панҷ баробар кам мебошад. Чунин вазъ моро водор месозад, ки ба истифодаи самаранокии обу замин, баланд бардоштани ҳосилнокии зироатҳо, харчи бештар истехсол кардани маҳсулоти кишоварзӣ, маҳсусан, дар заминҳои обӣ ва омодагии ҳамачониба ба тирамоҳу зимистони солҳои 2018-2019 эътибори аввалиндарача диҳем.

Дар чунин шароити бӯҳронии олам мардуми шарифи мо бояд аҳкоми шариятро доир ба зарари исрофкорӣ фаромӯш нақунанд, боз ҳам сарфаю сариштакор бошанд, хангоми доир намудани тӯю маърақа ва дигар маросиму ойинҳо, аз ҷумла дар моҳи шарифи Рамазон ба тақлиду намоишкорӣ ва зохирпарастиву зиёдаравӣ роҳ надода, муқаррароти Қонуни миллӣ “Дар бораи танзими анъана ва ҷашну маросим”-ро қатъиян риоя намоянд.

Ҳамватанони азизи мо ҳамеша дар хотир бояд дошта бошанд, ки риояи муқаррароти қонуни мазкур танҳо ба манфиати ҳар як оила, зиндагии боз ҳам осудаи ҳар хонавода, яъне беҳбуди сатҳу сифати зиндагӣ ва шароити беҳтар барои таълиму тарбияи фарзандон мебошад.

Ҳадафи қабули тағйиру иловаҳо ба қонуни зикршуда низ, ки қариб як сол пеш сурат гирифт, маҳз аз ҳаҷми иборат мебошад. Мардуми шарифи Тоҷикистонро бори дигар огоҳ мекунам, ки тибқи таҳлилҳо тирамоҳу зимистони дарпешистода хеле барвақт, тӯлонӣ ва сард меояд.

Аз ин лиҳоз, ҳар як оила, ҳамаи сохтору макомот ва ташкилоту муассисаҳо ва дар навбати аввал муассисаҳои иҷтимоӣ бояд аз ҳоло ба зимистон омодагӣ бинанд.

Илова бар ин, зарур аст, ки ҳар оила захираи дусолаи маҳсулоти озука ва маводи сӯхтро дошта бошад.

Итминони комил дорам, ки ҳар фарди бонангу номуси миллат минбаъд низ ба хотири ободиву пешрафти Ватани азизамон, ҳаёти осоиштаи мардум, таҳкими сулҳу субот, ваҳдати миллӣ ва истикболи арзандаи ҷашни сисолагии истиклолияти давлатии Тоҷикистони маҳбубамон саъю талаш хоҳад кард.

Дар охир Дастгоҳи иҷроияи Президентро вазифадор месозам, ки иҷрои дастуру супоришҳои додашуда ва риояи ҳатмии интизоми давлатиро таҳти назорати катъӣ қарор диҳад.

Фарорасии мохи шарифи Рамазонро ба қулли мардуми кишвар, ҳамватанони бурунмарзӣ ва ҳамаи шумо, ҳозирини арҷманд, табрик гуфта, аз даргоҳи Худованди мутаол ба ҳар хонавода саодату хушрӯзӣ, ризку рӯзии фаровон, рӯзгори осуда, ба Тоҷикистони азизамон сулҳу суботи ҷовидонӣ ва ободиву пешрафти рӯзафзун орзумандам.

Саломату сарбаланд бошед!